

Kísérő

A VÁCI EGYHÁZMEGYE KÓRHÁZLELKÉSZI SZOLGÁLATÁNAK LAPJA

Nyáriidőben

Belon Gellért: Perlekedés az Istennel

Amióta ember az ember, keresi Istenét, de perlekedik is vele. Hogy ez mennyire igaz, elég csak arra a töméntelen káromkodásra utalni, ami földünkön naponta elhangzik. De túl ezen a pillanatnyi felháborodáson, mennyi számonkérés, mennyi panasz és mennyi kétség formálódik kiábrándulássá vagy egyenesen lázadássá a szívekben! Nem hiába idézi emlékezetünkbe az imádkozás Szentlelke mindjárt az imára hívó zsoltárban Meribát, a pörlésnek a helyét. (Zsolt 95,8) Mintha mindennap imába kezdéskor figyelmeztetni akarna minket, embereket, hogy az Istennel való pörlés mindig jelenlévő indulatát hagyjuk el és vessük ki magunkból.

Erre a figyelmeztetésre nagy szükségünk van, hisz az első embertől kezdve elének állítja a kinyilatkoztató Isten a vele perbe szálló, őt bíráló és neki szemrehányást tevő indulatot. „Az asszony, akit mellém rendeltél, adott a fáról, ezért ettem” – hangzik a bűnbeesett Ádám felelete. A testvérgyilkos Káin szavaiból is szemrehányás érződik. (Ter 4,14) De „a hívők atyjának”, Ábrahámnak megnyilatkozásából is ugyanez csendül ki, midőn Isten többszörös ígéretéseire mondja (a szövegből úgy érződik, hogy mondogatja, vagyis többszörösen is megjegyezhetette Isten felé): „Nézd, nem adtál nekem utódot!” (Ter 15,3) Mózes pedig a csodálatos csipkebokor-látomás és a kapott csodatevő erő birtokában is szembeszáll Isten parancsával, a küldetéssel: „Bocsáss meg, Uram, de küldj, akit akarsz!” (Kiv 4,13) Illés próféta haragjában mondja: „Most már elég, Uram! Vedd magadhoz lelkemet!” (1Kir 19,4) Jónás menekülése közismert (Jón 1,10), Jeremiás pedig egész drámaian mondja: „Rászedtél, Uram! S én hagytam, hogy rászedj. Erősebb voltál nálam, és legyőztél...

Már azt gondoltam: Nem törődöm vele, nem beszélek többé a nevében.” (Jer 20,7.9) Születése napját is elátkozza keserűségében. (Uo. 14-18)

Az a különös, mintha Isten nem venné rossz néven választottaitól a kérdéseket és szemrehányásokat. De nemcsak választottaitól tűri el, hanem tőlünk is, közönséges emberektől. Hiszen a zsoltárokból a szenvedő Jóbnak minden panaszát szánkba adta. A zsoltárokat pedig Isten adta kezünkbe imádságos könyvül sugalmazása révén. „Uram, miért vagy oly messze? Miért rejtőzöl el a szükség idején?” (Zsolt 10,2) „Ne maradj távol tőlem szükségemben!” (22,12) „Ne zárd be előlem füled!” (28,1) „Kelj föl, miért alszol, Uram? Kelj föl, és ne taszíts el mindörökre! Miért rejtetted el arcodat? Miért feledkezel el nyomorunkról és kínjainkról?” (44,24.25)

Maga az Isten-távolság talán nem is volna a legnehezebb az ember életében, de igazolni látszik az Istent nem hívőknek a felfogását: „A velőmbe hatol, ha ellenségeim gúnyolódnak; ha naponta mondják: Hol maradt Istened?” (42,11) Vagy máshol: „Ellenségeim úgyis megszólhatnak... Azt mondják: Elhagyta őt az Úr... hisz senki sincs már, aki pártját fogná.” (71,10.11) És ez akaratlanul is leszivárogozik a lélek mélyére. „Az éj óráiban töprengök szívemben, fürkészi a lelkem: Eltaszít az Isten egyszer s mindenkorra? Nem lesz már soha irgalmas? Kegyelme örökre elveszett? Elenyészett a minden nemzedékre adott ígéret? Isten elfeledte volna jóságát? Bezárta irgalmát haragjába? S így szólok: Az a bánatom: a Magasságbeli jobbja megváltozott.” (77,7-11) És ebből jön a keserű csalódottság végkövetkeztetése: „Hiába volt hát, hogy tisztán megőriztem a szívem.” (73,13)

Ha istenhívők lelkéből ilyen szemrehányások fakadnak, mit szóljunk az Istenben nem hívők perlekedéseihez? A hit Istene azt kívánja, hogy az ő értelmével nézzünk a világra és a benne történő dolgokra, és mégis ilyen lelki válságok jönnek felszínre; akkor hát milyen lelki összeütközések lépnek fel gondolkodásunkban, ha tisztán emberi logikánkra támaszkodva akarjuk felmérni Isten végtelenségét? Hiszen már az élet, és mindaz, ami az élettel közvetlen kapcsolatban van, nem fér el az emberi logikánk alkotta keretek között. Az anyagi világot alkotó elemeket sem, de a növényvilágot vagy az állatvilágot sem tudjuk rendszerbe foglalni. De még a nyelvet sem. Mind tele vannak rendhagyásokkal, kivételekkel, szabálytalanságokkal; egyszóval olyan alakulatokkal, amik túllépnek az általunk észrevett és megállapított szabályokon és törvényszerűségeken. Csak az Istentől vesszük rossz néven, ha másként gondolkodik, mint mi,

emberek. A világűrbe, a tengerfenékre addig nem mertünk behatolni, míg ki nem kutattuk és meg nem ismertük akár a kozmosz, akár a tengermélyek törvényeit. Tudjuk, hogy rajtavesztünk, ha nem vesszük tudomásul a rajtunk kívül élő világ törvényeit. Csupán Istentől várjuk el, hogy férjen bele az általunk készített elképzelésekbe. Ugyanúgy, ahogy Szent Ágoston gyermeke a tengerparton kagylójával akarta az általa ásott gödörbe belemerni az óceánt.

„Most tanultam meg, hogy nem arra kérem Istent, hogy teljesítse azt, amit én elterveztem, hanem hogy segítsen megérteni, mi az értelme annak, amit ő tesz velem.”

„A világ tele van olyan dolgokkal, amelyeket nem érthetünk, nem tudhatunk. Ezért nem szabad soha azt mondani valakiről, hogy ez ilyen vagy olyan ember, mert ezt és ezt csinálta. Nem, ezt nem szabad mondani soha. Mert nem lehet tudni, mi mozgatja az embereket. Mi az, ami ide vagy amoda löki... Valami történik, és az egész elfordul erre vagy arra. Az ember sohasem tudhatja, mert amit az ember lát, az semmi. A nagy dolgok úgy történnek, hogy nem láthatja senki más, csak akinek szól.” *(Wass Albert)*

A szikla

"Egyszer egy ember a házában aludt, amikor valami hirtelen felébresztette. Jézus jelent meg a szobájában, és mindent betöltött a fény. Az Úr így szólt: „Volna egy feladatom számodra.” Mutatott neki egy nagy sziklát, és azt mondta neki, próbálja eltolni minden erejével. Az ember megpróbálta, és több napig reggeltől estig dolgozott; válla szögletessé vált az állandó nyomástól, és minden erejével próbálta eltolni a sziklát. Minden este kimerülten tért vissza a házába, és azon gondolkozott, hogy hiába dolgozott egész nap.

Ekkor jött be a képbe a Sátán, mivel látta, hogy az ember kezd elcsüggedni. Néhány gondolatot ültetett az ember fejébe, mint például: „Minek gyilkolod magad ezzel a feladattal, a szikla sose fog elmozdulni.” Vagy: „Már ezer éve ezzel szenvedsz, de még csak egy karcolást sem ejtettél a kövön.” Az embernek kezdett úgy tűnni, hogy lehetetlen a feladata és haszontalan szolgának tartotta magát, amiért nem bírta megmozdítani a hatalmas követ.

Ezek a gondolatok elcsüggesztették az embert, és elvették a lelkesedését. Ezért egyre kevesebb erőfeszítést tett a feladat teljesítésére. „Minek kínozzam magam?” – gondolta. „Ezen túl csak rászánom az időmet, de minimális energiát fektetek bele, és az is elég lesz.” És így is tett, vagy legalábbis elhatározta, hogy így fog tenni, mígnem egy nap úgy döntött, az Úr elé viszi a gondjait. „Uram”, – mondta – „keményen dolgoztam a szolgálatodban és elég sokáig is, minden erőmmel próbálkoztam, hogy elvégezzem, amit rám bízál. Mégis, ennyi idő után sem tudtam elmozdítani a követ egy milliméterrel sem! Mi a baj velem? Csalódást okoztam neked?”

„Fiam, annak idején arra kértelek, szolgálj engem, és te beleegyeztél. Arra kértelek, told a sziklát minden erőddel. Megtetted. De egyszer sem említettem, hogy elvárnám, hogy megmozdítsd a sziklát, legalábbis nem a magad erejéből. A te feladatod az volt, hogy toljad. Most meg idejössz kiábrándultan, mert azt gondolod, csalódást okoztál nekem, és fel akarod adni. De tényleg így van? Nézz magadra! A karjaid erősek és izmosak; megerősödtél. A kezed kemény, a lábad vastag és erős. Megnőttél és sokkal többre vagy képes, mint annak idején. De még mindig nem sikerült elmozdítanod a sziklát, és jössz hozzám nehéz szívvel, erőtlenül. Fiam, én fogom elmozdítani a sziklát. Az elhívásod arra szól, hogy engedelmes legyél, és told a sziklát, eddzed a hited és bízz a bölcsességemben, és ezt megtetted.”

Ölbey Irén: Pünkösdi lélek

*Szárnyaljon bennem ének:
Legyek pünkösdi lélek.
A nemesben, a jóban
örömmel munkálkodjam.
S a céлом itt a földön
az Isten felé törjön.
Mértéken túli mérték,
szépségen túli szépség:*

*a szeretet csodája
üssön át, mint a dárda
s hevítsen, lelkesítsen.
Éljek reményben s hitben,
s a fénylő igazságnak
igaz ösvényén járjak
s mindig ihletben égjek.
Jöjj el, jöjj el, Szentlélek!*